

1 มันเกิดขึ้นจากตรงนี้

ที่ร้านเช่าดีวีดี

เอ...หนังเรื่องนี้ฉันดูหรือยังนะ เอ๊ะ! เจตสิก้า อัลบา แสดงนำนี่
งั้นฉันก็ดูไปแล้วสิ ว่าแต่มีหนังเรื่องไหนที่ยังไม่ผ่านตาบ้างเนี่ย ฉันกวาด
สายตาได้มองแผ่นหนังบนชั้นวางตรงหน้าอย่างพิถีพิถันจน ให้น้ำตา
ไหลอะ! ไม่มีสักเรื่อง

ไม่อยากจะเชื่อว่าฉันดูหนังในร้านนี้หมดแล้วทุกเรื่อง (ยกเว้น
หนังโป๊) ทว่ายังเหลือเวลาช่วงปิดเทอมอีกตั้งสองอาทิตย์ ฉันจะหาอะไร
อย่างอื่นทำดีล่ะ

"มีอะไรให้ช่วยมั๊ยครับ"

ฉันหันไปยิ้มเนือๆ ให้พนักงานร้านคนหนึ่ง ใจจริงฉันอยาก
ฉีกยิ้มหวานแล้วส่งสัญญาณเลิฟๆ ให้เขาอยู่หรอก เพียงแต่ว่าฉันไม่มัน
พอนะสิ ก็จะทำให้มันใจได้ไงในเมื่อตอนเช้าก่อนออกจากบ้านฉันเพิ่งกิน
หมูปิ้งมา เศษเนื้อหมูยังติดอยู่ที่ซอกฟันหน้า...แคะไม่ออกสักที

"เอ่อ มีหนังมาใหม่มั๊ยคะ"

ถามไปงั้นแหละ มีหรือที่หนังมาใหม่แล้วฉันจะไม่รู้ ฉันน่าจะลูกค้า

ประจำของร้านนี้เลยนะ ถ้ามีหนังมาใหม่จริง มันต้องวางเด่นสง่าอยู่บนชั้นวางหน้าเคาน์เตอร์สิ ทว่าตอนนี้ชั้นวางนั้นกลับว่างเปล่า

เขาทำหน้าครุ่นคิดสักครู่ "น่าจะมีนะ"

อ้าว? แล้วทำไมไม่วางให้เห็นล่ะ แต่ไม่เป็นไรหรอก เพราะฉันแอบชอบนายอยู่ เรื่องแค่นี้ไม่ถึงสา

"รอสักครู่นะครับ"

ยังไม่ทันที่ฉันจะพยักหน้าตอบ เขาก็เดินลับหายเข้าไปทางหลังร้านกรี๊ด! นายคนนี้น่ารักชะมัดเลย ฉันจำวันแรกที่เจอเขาได้ดี วันนั้นฉันเพิ่งมาเช่าหนังที่ร้านนี้เป็นครั้งแรก ในขณะที่ฉันกำลังเอือมหยิบแผ่นหนังเรื่องหนึ่งที่วางอยู่ชั้นบนสุด เวรกรรมอะไรของเขาก็ไม่รู้... ดันมานั่งจัดแผ่นหนังอยู่ข้างๆ ฉันพอดี และด้วยความที่ฉันเป็นคนขาสั้นแขนสั้น เลยต้องยื่นเขย่งเท้าอยู่สองสามทีกว่าจะคว้าแผ่นหนังเรื่องนั้นได้ แต่ก็อะนะ เพราะพรหมลิขิต? ฉันว่ามันได้ก็จริง ทว่าแผ่นหนังเรื่องอื่นๆ ซึ่งวางเรียงอยู่ชั้นบนสุดนั้น มีอฉันผลอไปปิดพวกมันตกลงมาใส่ศีรษะเขาเต็มๆ เอ้อ ถ้าจำไม่ผิดแผ่นสุดท้ายที่ปะทะศีรษะเขาน่าจะเป็นเรื่อง 'อยากเป็นเกย์นัก...รักซะเลย'

ช่างเป็นภาพความประทับใจแรกพบระหว่างฉันกับเขา น่าปลื้มใจจริงๆ

"คุณเพทายครับ"

ฉันหันไปหาเจ้าของเสียง นึกว่าจะเจอคนรู้จัก แต่กลับเป็นพนักงานร้านคนหนึ่งที่ฉันแอบชอบอย่างใจหิวไม่ขึ้น เขาเดินกลับมาพร้อมกับแผ่นหนังเรื่องที่ถืออยู่ในมือ ว่าแต่นายรู้จักชื่อฉันได้ไงกัน

"เรื่องนี้สนุกมากครับ ผมดูแล้ว"

มิน่าล่ะ ถึงว่า...ไม่เห็นมันอยู่บนชั้นวางหน้าเคาน์เตอร์ ดันแอบก๊อไปดูก่อนนี่เอง

"^o^"

อ้าว แทบเคลิ้ม รอยยิ้มของนายคนนี่ชวนฝันชะมัดเลย มีลักยิ้มด้วย...น่ารักเป็นบ้า ผู้ชายอะไรน่ารักกว่าผู้หญิงอีก (และแน่นอน น่ารัก

กว่าฉันด้วย) ยิ่งมองนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้น ไม่อยากจะบรรยายว่า...
ใจฉันละลายแล้ว

"คุณเพทายครับ"

ฉันสะดุ้งตื่นจากฝัน ดินะที่น้ำลายไม่เยิ้ม ถึงจะงงว่านายรู้จักชื่อ
ฉันได้อย่างไร แต่ก็แอบดีใจนะ

"รู้จักชื่อฉันได้ไงคะ"

เขาเกาหัวนิดหน่อยก่อนตอบ "เอ่อ ผมเห็นชื่อคุณในบัตรสมาชิก
ของร้านนะคะครับ"

อย่างนี้เอง ฉันก็อยากรู้จักชื่อนายเหมือนกันนะ เข้าออกร้านนี้ตั้ง
หลายครั้ง ไม่เคยรู้จักชื่อนายสักที ทั้งที่ฉันพยายามแอบมองหาป้ายชื่อ
บนเสื้อนายซึ่งควรจะมีเหมือนพนักงานร้านคนอื่นๆ แต่นายก็กลับไม่มี
สงสัยเป็นลูกชายเจ้าของร้านมั้ง

แล้วถ้าฉันถามชื่อนายมันจะน่าเกลียดมั้ยนะ แต่อยากรู้นี่นา
งั้นถามๆ ไปเถอะ

"คุณชื่อ..."

ยังไม่ทันจะพูดจบประโยค เขาก็หันพูดขัดจังหวะเสียก่อน

"สนใจหนังเรื่องนี้หรือเปล่าครับ"

เขาชูแผ่นหนังในมือขึ้นกลางอากาศ

เป็นอันว่าจบข่าว ฉันถามชื่อนายทีหลังก็ได้ งั้นถามอย่างอื่นแทน
ดีกว่า

"เรื่องเกี่ยวกับอะไรเหรอคะ"

เขายิ้มอย่างมีเลศนัย

"ไม่บอกครับ ต้องดูเอง"

กวนประสาทตีเหมือนกันนี่ แต่เอาเถอะ ในเมื่อฉันเล่นดูหนังทั้งหมด
ทั้งร้านแล้ว ก็เหลือแต่แผ่นหนังในมือเขาที่ฉันยังไม่ได้ดู คงไม่เสียหาย
หรอกถ้าฉันจะเช่ามันนะ (หวังว่าคงไม่ใช่หนังโป๊นะ)

"คะ" ฉันยิ้มรับอย่างร่าเริง

"ถ้าไม่สนุกผมยินดีคืนเงินให้ครับ"

"แน่ใจ?"

เขาเจียบไปสักพักก่อนจะพยักหน้ายืนยัน มีหนังตั้งหลายเรื่องที่ฉันดูแล้วไม่สนุก นี่ถ้ามันไม่สนุกขึ้นมา...ขอเงินคืนได้ไหม้ย ล้อเล่นน่า ฉันไม่ทำอะไรทุเรศแบบนี้หรอก

เขาส่งยิ้มให้ฉันเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเดินกลับไปเคาน์เตอร์

๘

เฮ้อ! ฉันทำได้แค่แอบมองนายจากทางด้านหลังอยู่ฝ่ายเดียวเท่านั้นแหละ ฉันน่าจะกลายเป็นเขียนหนังเพราะนายคนเดียวเลยนะทำไมนายไม่สมนาคุณพิเศษให้ลูกค้าอย่างฉันบ้างล่ะ

และแล้ววันนี้ฉันก็ได้เข้าหนังกลับบ้านหนึ่งเรื่อง โดยที่ไม่รู้เลยว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร แถมชื่อเรื่องก็ยังไม่มียกออกต่างหาก แต่ที่แยกว่านั่นคือฉันลืมนามชื่อเขาอีกแล้ว...

กว่าฉันจะได้ดูหนังเรื่องนี้ก็ปาเข้าไปเกือบเที่ยงคืน เพราะหลังจากรับประทานอาหารมื้อค่ำเสร็จ ฉันกับพ่อต้องเอาเครื่องเล่นดีวีดีไปส่งซ่อมที่ร้าน เฮ้อ! ฉันแทบทรุดตอนที่พ่อมาบอกว่ามันเจ๊ง เนื่องจาก 'ไอ้มู๋หู่' แมวน้อยหน้าตาอัปลักษณ์ของแม่ดันมาจี้รถบนเครื่องเล่นดีวีดีหนอย...โกรธ! คอยดูนะถ้าแม่ไม่อยู่บ้านเมื่อไหร่ ฉันจะจับมันเอาไปอาบน้ำ

เฮอะ! แต่จี้ของเจ้าแมวปีศาจไม่สามารถขัดขวางการดูหนังของฉันได้หรอก เปิดดูในคอมฯ ก็ได้ นี่ถ้าเกิดเจ้าแมวนั้นมาจี้ใส่คอมฯ ฉันอีกนะ คราวนี้จะไม่จับมันเอาไปอาบน้ำแล้ว แต่จะเปลี่ยนเป็นเอาไปถ่วงน้ำแทน

"ดีอ...ดีอ...ดีอออออ..."

เสียงดนตรีบรรเลงเปิดฉากเมื่อฉันคลิกที่คำว่า Play สักพักข้อความหนึ่งก็ปรากฏขึ้น แต่เนื้อหากลับไม่เกี่ยวกับเรื่องสงวนลิขสิทธิ์เหมือนที่หนังเรื่องอื่นๆ เขามีกัน เพราะมันขึ้นข้อความว่า...

'คุณพร้อมหรือยังที่จะเป็นส่วนหนึ่งในโลกแห่งจินตนาการของผม'

ฉันได้แต่นั่งกะพริบตาปริบๆ อะไกรกันเนี่ย งง! แต่ถึงกระนั้นฉันก็ไม่ได้นั่งทำหน้าโง่ต่อ ฉันขยับเมาส์ในมือเลื่อนไปมา ฉับพลันเมนูของหนังเรื่องนี้ก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

โธ่โอ? เมนูมีให้เลือกอยู่สามหัวข้อ แต่ละหัวข้อแบบว่า...

'Past

Now

Future'

แปลกดีแฮะ เป็นหนังที่หลุดกรอบจากหนังเรื่องอื่นมาก ใครเป็นผู้กำกับเนี่ย!

อันดับแรกฉันเลือกคลิกที่หัวข้อ Past ตอนแรกนึกว่ามันจะมีหนังตัวอย่างให้ดู แต่ว่าฉันคิดผิด มันมีเรื่องให้เลือกต่ออีกต่างหาก

'Past

แฟนตาซี

ยุคไทยสมัยก่อน'

แล้วฉันจะเลือกอะไรดีละ ฉันลองกลับไปดูที่หัวข้อ Now กับ Future ก่อนดีกว่า

ฉันเลือกคลิกที่หัวข้อ Now ก่อน มีให้เลือกตั้งสามเรื่องนะ แต่มันยังเกี่ยวกับเรื่องหัวใจทั้งนั้น

'Now

รักรันทศ

รักโรแมนติก

รักก็รักก็ปนเฮ้ยวฮา'

แหละๆ ไม่เห็นน่าสนใจสักเรื่อง ขนาดฉันดูหนังแนวนี้บ่อยจนอยาก
จะอาเจียน แต่ก็ยังไม่เคยได้สัมผัสจากประสบการณ์จริงๆ สักครั้ง งั้นลอง
คลิกที่หัวข้อ Future บ้างละกัน

10

'Future

ศตวรรษที่ 24

คุณ...ในอนาคต'

เรื่องที่สองน่าสนใจดี แต่ยังไม่อยากดูตอนนี้ถ้า เกิดเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับการเอ็นท์ที่ไม่ติดขึ้นมา ฉันคงได้อินจัดกับเนื้อเรื่องที่ว่า ทำให้
เครียดจนสมองแตกตายแน่ แฮ้อ! ยิ่งไม่ค่อยชอบอ่านหนังสืออยู่ ยัง
ไม่อยากจะรู้อนาคตล่วงหน้าของตัวเองหรือกนะ

ตกลงเลือกหัวข้ออะไรดีละ หัวข้อ Now ก็มีแต่แนวรักดูบ่อยจน
เอียนแล้วละ งั้นเหลือให้เลือกละ หัวข้อคือ Past กับ Future โอเค
ฉันเลือกคลิกหัวข้อ Past ละกัน ส่วนเรื่อง? เลือกเรื่องนี้ดีกว่า...ทำทาง
น่าจะสนุกดี

'แฟนตาซี'

เมื่อฉันคลิกเรื่องนี้ปุ๊บ ข้อความดังกล่าวก็เด้งขึ้นมาปั๊บพร้อมกับ
เสียงดนตรีก่อนจะหายลับไป

'คำเตือน...โปรดหลับตาก่อนชมสามวินาที มิฉะนั้นจะหาว่า
ไม่เตือน'

ช่างเป็นหนังที่สร้างสรรค์อะไรเช่นนี้!

แต่ฉันไม่ทำตามที่หนังบอกหรอก ทำไมละ! ฉันจะถ่างตาดู
อย่างนี้แหละ อยากรู้เหมือนกันว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เดี่ยวจะพลาดตอน

สำคัญไป

แต่ฉันคิดผิดถนัด แสงสว่างจ้าปานแสงพระอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน
แต่รัศมีออกมาจากหน้าจอคอมฯ ถ้าฉันไม่หลับตาตอนนี้ มันใจเลยว่า
ชั่วชีวิตต่อจากนี้ไปฉันต้องตาบอดแน่

โธ้ย... แสบตาสุดจะทน ฉันมองอะไรไม่เห็นเลย รังสีแกมมาทำพิษ
เข้าแล้ว

2

ดินแดนอันแสนพิสดาร

แสงสว่างนั้นลลอตัดรายการแผดเผาแล้ว แม้ว่าฉันจะปิดเปลือกตา
ไว้แน่น แต่ฉันก็สัมผัสได้ถึงไอความร้อนนั้น บ้าชิบ! นี่มันหนังอะไรของ
นายกันเนี่ย

ฉันค่อยๆ ลืมตาขึ้นที่ละนิดพลาจความหาเมาส์ที่อยู่ตรงหน้า
แต่ฉันกลับรู้สึกว่าตัวเองกำลังสัมผัสกับบางสิ่งบางอย่างที่มันนิ่งๆ เป็นเส้นๆ
ราวกับจับหญ้าอยู่ยังงี้ยังงั้น

อย่าบอกนะว่า...

จริงด้วย! รอบตัวฉันมีแต่หญ้า ฉันรีบลุกขึ้นทันที จำได้ว่าตัวเองกำลัง
นั่งใจจดใจจ่ออยู่หน้าจอคอมฯ นะ แล้วฉันมานอนอยู่บนพื้นหญ้านี้ได้
ยังงี้

ฉันเรียกสติอีกครั้งโดยการตบหน้าตัวเอง แน่นอนว่ามันโคตรเจ็บ
เลย แสดงว่าฉันไม่ได้ฝันไป นี่ของจริงเลยละ

เดี๋ยวก่อนนะ ขอทบทวนความทรงจำตัวเองหน่อย ตอนแรกฉันนั่ง
อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ในห้องนอนตัวเอง แล้วจู่ๆ ฉันก็มาโผล่ที่นี่ได้
อย่างน่าแปลกประหลาด

ฉันจำได้ว่าทางด้านขวามือเดิมคือเตียงนอนที่มีผ้าห่มลายหมีพูห์
ปูทับอยู่ ทว่าตอนนี้มันกลับกลายเป็นป่าหนาที่บวกรกับพุ่มดอกไม้ที่อยู่
กระจัดกระจายตามพื้นดิน

ฉันหันไปทางด้านซ้ายมือบ้าง แม่แต่ไปสเตอร์หนังเรื่อง Cloverfield ซึ่งแปะอยู่ที่ผนังห้องนอน มันยังถูกแทนที่ด้วยบ่อน้ำขนาดใหญ่ หรือแม่แต่เพดานห้องซึ่งมีโคมไฟแขวนอยู่ มันยังกลายเป็นท้องฟ้าผืนใหญ่ที่แต่งแต้มด้วยก้อนเมฆจำนวนมากมาย

12

ฉันหลุดมาอยู่ในโลกแห่งไหนกัน หรือว่าฉันเสียดิเดินออกจากบ้านมาแล้วจำความไม่ได้ แต่ไม่น่าจะใช่ แถวบ้านฉันเต็มไปด้วยตึก มีรถวิ่งผ่านพร้อมเสียงบีบแตรอยู่ตลอดวัน จู่ๆ มันจะกลายเป็นป่าแบบนี้ได้อย่างไร ไม่มีทางหรอก

ฉันสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดก่อนจะเดินเข้าไปใกล้บ่อน้ำทางด้านซ้ายมือ

น้ำในบ่อนี้ใสมากเลย แต่ไม่ยักจะเห็นตัวปลา ฉันก้มหน้ามองเงาตัวเองในนั้น นี้นะหรือใบหน้าของฉัน ทำไมมันบวมอืดเกินความจริงอย่างนี้

เอ่อ นี่ไม่ใช่เวลามาชื่นชมความทุเรศบนใบหน้าตัวเองนะ ฉันต้องหาทางกลับบ้านก่อนสิ นี่คือการที่สมควรทำอย่างยิ่งในเวลา

"แก๊ง!"

"ฮัดซา!"

ฉันเงี่ยหูฟังเสียงนั้นสักครู่

"ก็อองแก๊งงงงง"

คล้ายจะเป็นเสียงโลหะกระทบกันผสมผสานกับเสียงคนตะโกนให้ร้อง ฉันหมุนตัวมองรอบด้านแต่ก็ไม่เห็นวีแวนเจ้าของเสียง ทำไมเสียงเหล่านั้นถึงดังชัดถนัดหูราวกับอยู่ใกล้ๆ ตัวฉันเลยละ

"ลู้!"

เสียงดังมาจากทางด้านขวามือ ฉันรีบวิ่งตามเสียงนั้นเข้าไปในป่าหนาทึบนั้นทันที ฉันมั่นใจมากกว่าเจ้าของเสียงต้องอยู่ในบริเวณนี้และฉันก็คิดถูก ทุกคนต้องไม่เชื่อในสิ่งที่ฉันกำลังจะบอกแน่ๆ เหล่ามนุษย์ตัวจิ๋วกำลังต่อสู้กันด้วยดาบ แหวน และหอกอันกระจัดกระจายอยู่ดุเดือดเหมือนอยู่โลกในเทพนิยายเลยละ!

ฉันแอบดูเจ้าตัวจิ๋วพวกนั้นต่อสู้กันหลังต้นไม้ใหญ่ เจ้าพวกนั้น แบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายแรกสวมเสื้อและหมวกทรงสามเหลี่ยมสีเขียว ส่วนอีกฝ่ายสีแดง ฉันคาดเดาว่าเจ้าพวกนั้นคงตัวสูงไม่เกินสิบห้าเซนติเมตร คิดดูสิว่าตัวจิ๋วขนาดไหน!

"หยุด!"

เจ้าตัวจิ๋วฝ่ายเขียวคนหนึ่งชูดาบขึ้นกลางอากาศพลางตะโกน อยู่หลายครั้งด้วยถ้อยคำเดิม ไม่นานเหล่ามนุษย์ตัวจิ๋วของทั้งสองฝ่าย ต่างยอมสงบศึกและพากันทิ้งอาวุธไว้บนพื้นดิน

"พวกเราจะทะเลาะกันให้ได้อะไรขึ้นมา!"

เจ้าตัวจิ๋วฝ่ายเขียวตนเดิมพูดอีกครั้ง ท่าทางเจ้านี่น่าจะใหญ่ ฉัน หมายถึงตำแหน่งไม่ใช่ขนาดตัว

"พวกเราต่างเป็นกองกำลังสำคัญของพระราชารومانผู้ยิ่งใหญ่ ไร้ประโยชน์ที่จะแก่งแย่งอำนาจกัน"

ขอปรบมือให้นายเลย พุดจาเข้าทำดีนี้

"พวกเราต้องเป็นหนึ่งเดียวกันเท่านั้น!"

จบประโยค เหล่ามนุษย์ตัวจิ๋วทั้งสองฝ่ายต่างพากันให้ร้องอย่าง เห็นพ้องต้องกัน พระราชารومانงั้นเธอ เรื่องซักจะแปลกมากขึ้นทุกที แล้วนะ

"เอาละ แยกย้ายกันกลับไปประจำทิศของพวกเราตามเดิม และอย่าทำให้หน้าที่ของพวกเราบกพร่อง แต่ก่อนที่จะไปนั้น พวกเราต้อง..."

เจ้าตัวจิ๋วฝ่ายเขียวตนเดิมเริ่มลดเสียงต่ำลงก่อนจะหันหน้ามาทาง ต้นไม้ที่ฉันแอบอยู่ด้านหลัง

"จับมนุษย์ที่แอบอยู่หลังต้นไม้ขึ้นไปถวายพระราชาทู โทษฐานที่ บุกรุกพื้นที่ส่วนพระองค์"

เหล่ามนุษย์ตัวจิ๋วทั้งสองฝ่ายพลันหันมองมาทางฉันเป็นตาเดียว ยังไม่ทันที่ฉันจะถอยหลังหนี รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างพุ่งมาบักเข้าที่ต้นคอ จากนั้นฉันจึงเห็นแต่ความมืด

๑๔

ฉันค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นทีละนิด แม้ว่าผมองอะไรไม่ชัดเจนเท่าที่ควร แต่กลับรู้สึกได้ว่ามีคนนับสิบกำลังจับจ้องฉันอย่างไม่ละสายตา และมันก็ใช่จริงด้วย เพราะภาพที่อยู่ตรงหน้าฉันในขณะนี้คือ บัลลังก์ขนาดมหึมา ซึ่งผู้ชายแก่ร่างท้วม หน้าตาตุตัน แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าหยาบๆ ใ่อ่า และสวมมงกุฎเด่นสง่าอย่างบ่งบอกว่าข้าคือ พระราชาผู้ยิ่งใหญ่ ขณะที่ข้างกายเขามีภรรยาคนสวย (แม้รอยตีนกาจะเยอะ) นั่งประสานมือไว้บนหน้าตัก ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเธอผู้นี้คือพระราชินี "เจ้าเป็นใคร"

พระราชธิดาถามฉันอย่างไม่พอใจ แสดงออกทางสีหน้าฉันก็รู้แล้วว่าไม่เห็นจะต้องทำเสียงเกรี้ยวกราดอย่างนั้นเลย

"เราถามว่าเจ้าเป็นใคร!"

คราวนี้พระราชธิดาทรงตะโกน เสียงของพระองค์ดังก้องจนทุกคนในห้องโถงต่างพากันสะดุ้ง ยกเว้นฉันที่ยังทำหน้าที่เฉยมองพระราชธิดาอย่างทำทนายอานาจ

"พระทัยเย็นก่อนสิเพคะ"

พระราชธิดาทรงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอันอ่อนหวาน เสียงเธอช่างไพเราะเหลือเกิน

"อาไรเบน เจ้าเจอมนุษย์ผู้นี้ได้เช่นไร"

พระราชธิดาใคร่ถามคนที่อยู่ข้างกายฉัน แต่ฉันไม่เห็นจะมีใครนี่ "ข้าเจอนางที่ป่าทางทิศเหนือ"

ว่าอยู่ๆไม่ถึงมองไม่เห็น ที่แท้เจ้าตัวจิ๋วฝ่ายเขียวตนเดิมนั่นเองที่กำลังยืนจังก่าอยู่ด้านหลังซ้ายของฉัน มาทำเป็นแบ่งแวงนี้ เดียวฉันก็ติดหัวทิ่มซะเลย

"นี่เจ้าบุกรุกที่ของเราหรือ!"

"ใครจะไปรู้ล่ะ!"

ฉันเถียงกลับ ไม่สนแล้วว่าตาลุงคนนี้จะป็นพระราชธิดาหรือใหญ่กว่าพ่อฉันแค่นั้น ที่นี้มันดินแดนพิสดารชัดๆ ฉันเป็นมนุษย์อยู่ดาวโลกที่มี การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ไฮเทคกว่านี้ตั้งเยอะ ฉันจะกลับบ้านแล้ว!